

SCARLETT ST. CLAIR

HORY Z KŘIŠŤÁLU

Přeložila
Veronika
Chvátalová

COO
BOO

Hory z křišťálu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Scarlett St. Clair

Hory z křišťálu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SCARLETT ST. CLAIR

HORY Z KŘIŠŤÁLU

Přeložila Veronika Chvátalová

COO
BOO

Přeložila Veronika Chvátalová

MOUNTAINS MADE OF GLASS

Copyright © 2023 by Scarlett St. Clair

Originally published in the United States by Sourcebooks, LLC.

www.sourcebooks.com

All rights reserved.

Cover design by Regina Wamba

Translation © Veronika Chvátalová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-4028-5

ISBN e-knihy 978-80-267-4125-1 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4126-8 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-4029-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Pro srandu zvrhlíkům

Slovníček

Tento slovníček slouží k objasnění původu bytostí a entit v *Horách z křišťálu*.

Baba jaga / čarodějnice: V pohádkách bývá baba jaga či čarodějnice stará žena. Může mít zlé úmysly, ale podle mého názoru nemusí být její role tak jednoznačná. Občas hrdinu zakleje nebo mu udělí úkoly, při nichž musí překonat překážku tím, že prokáže svou dobrosrdečnost. Obvykle je katalyzátorem hrdinovy změny, a tudíž v příbězích bývá velmi mocnou bytostí.

Karkulinka: Druh skřeta. V *Horách z křišťálu* se těmto skřetům říká karkulinky, jelikož své čepičky smáčí v krvi svých obětí. Nicméně v jiných pohádkách se jim říká karkulinky jen proto, že nosí červené čepičky. Podle původu pohádek existují různé varianty karkulinek a ne všechny jsou zlomyslné.

Vodní víla: Druh víly. Vodní víly jsou maličké a obvykle je přitahuje voda. Jsou náladové a dokážou člověka dohnat k šílenství.

Rarach: Druh skřítky. Raraši mohou být skřítky v domácnosti a někdy bývají popisováni jako rošťáci. Často rádi trojí žerty.

Šotek: Šotci často bývají duchové zesnulých příbuzných. Někdy se řadí mezi skřítky a hobgobliny, a proto jsem je použila v tomto převyprávění pohádek. Většinou jsou to muži, ale občas se objevují i ženy, které se starají o domácnost.

Kouzelné zrcadlo: Odkazuje na pohádku o Sněhurce. Konkrétně je to příběh o skutečné osobě, Marii Sophii Catharině von Erthal, která žila poblíž oblasti, kde se vyráběla zrcadla. Tradovalo se, že tato zrcadla dosahovala tak „mimořádné kvality a sklo v nich bylo tak dokonalé, že lidé tvrdili, že „vždy říkají pravdu“.

Elfové: Druh kouzelné bytosti. V příběhu jsem použila dva typy elfů: jednak elfy „podobné lidem“ a elfy „kouzelné“, kteří mají drobnou postavu. Ve folklóru existují oba druhy, liší se v závislosti na tom, odkud příběh pochází. Bytostem ve skříni říkám elfové jako odkaz na pohádku „Elfové“ o velmi chudém ševci, kterému s výrobou bot pomáhají kouzelní elfové.

Selkie: Selkie pochází z irské mytologie. Jejich skutečnou podobou jsou tulení, ale na souši si mohou svléknout kůži, a stát se tak člověkem. Pokud selkie nemají svou tulení kůži, nemohou se vrátit do moře.

Faun: Bytost, která je z poloviny člověkem a z poloviny kozlem. Jsou to spíš přírodní duchové, obzvlášť pak v řecké mytologii. V tomto převyprávění pohádek je považuji za druh kouzelné bytosti.

Země víl: Odkaz na irské pohádky od W. B. Yeatse, ve kterých nazval oblast, kterou obývají víly, jako Zemi víl. V *Horách z křišťálu* je veškeré území, které obývají kouzelné bytosti (též jako kouzelní), považováno za Zemi víl.

Křišťálové hory: Křišťálové hory plní napříč pohádkami z celého světa různé účely. Rostou na nich jabloně se zlatými jablky, mohou posloužit jako úkryt nebo mohou být překážkou pro hrdinu, který je musí zdolat, aby získal princeznu. V pohádkách bratří Grimmů se objevují v pohádce *O železné peci*, *Sedmero krkavců*, *Havránka*, *O bubeníkovi* a *Starý Šmajdapajda*.

Začarovaný les: Začarovaný les bývá v pohádkách symbolem změn a proměn.

Sedmero bratrů a jejich sedm království:

Casamir: Království trnu

Lore: Království rulíku

Silas: Království havelok

Eero: Království náprstníku

Talon: Království čemeřice

Cardic: Království ostrožky

Sephtis: Království vrbín

KAPITOLA PRVNÍ

Žába ve studni

Z nízké větve visela za nohy husa, krev z ní vytékala do džberu. Při každém mokrém žblunknutí jsem sebou šklubla, tomu zvuku se nedalo uniknout ani při štipání dříví, abych nakrmila krb před blížící se bouřkou. Během těch pár minut, co jsem byla venku, se vzduch ochladil, ale i přes to mi na čele vyrazily krůpěje potu a zvlhlo mi celé tělo.

Bylo mi horko a krev nepřestávala kapat, každý úder mé sekery zněl jako úder blesku v kotlině před Začarováním lesem, kde jsem žila. Cítila jsem na sobě její pohled, té temné a zlé bytosti, která je lesem, ale byl mi povědomý. Vyrostla jsem pod ním. Byla svědkem mého narození, úmrtí mé matky i otce a vraždy mé sestry.

Otec mi říkával, že les je kouzelný, ale nevěřila jsem mu to. Ve skutečnosti jsem si myslela, že na něm není začarovaneho vůbec nic. Byla to živá bytost, stejně skutečná a schopná cítit jako kouzelní tvorové, kteří v něm žili. To oni byli magičtí, a taky stejně zlí jako les.

Začaly mi tuhnout svaly a trnula mi čelist, v hlavě se mi vířily záblesky vzpomínek smáčených v barvě rudé jako krev, která nepřestávala kapat.

Kap.

Bílá kůže potřísněná krví.

Kap.

Vlasy jako upředené ze zlata nyní rudé.

Kap.

Šíp zabodnutý do prsou ženy.

Ale ne ledajaké ženy – mé sestry.

Winter.

Bolestí se mi svírala hrud', zející prázdnotou po všech těch ztrátách.

Moje matka odešla jako první krátce po tom, co mě porodila. Další byla má sestra a brzy po ní následoval i můj otec, nemocný žalem. Nestačila jsem na to, abych ho zachránila, udržela ho na téhle zemi, a i když si je les nevzal všechny svou rukou, dávala jsem mu to za vinu.

Vinila jsem ho ze své bolesti.

Zemí u mých nohou otráslو hluboké zasténání a já se zastavila, svěřila svou sekuru a očima pátrala po potemnělém lese ve snaze najít místo, odkud se ozvalo. Zdálo se, jako by se les příkrádal blíž a háj, kde stojí můj dům, byl s každým dnem menší a menší. Už brzy nás všechny pohltí jeho zlo.

Zpod husy jsem sebrala džber a jeho obsah vychrstla do lesa, tmavá rudá čára se vpila do listím pokryté země.

„Ještě nemáš krve dost?“ zasyčela jsem, uvnitř jsem se třásla samou zlostí, ale po mé oběti zůstal les zticha a já se cítila vyčerpaná.

„Geselo?“

Když jsem uslyšela jemný hlásek Elsie, ztuhla jsem. Čekala jsem, až mi poleví tlak v očích, než se k ní otočím čelem, a polkla jsem tvrdý knedlík v krku. Nazvala bych ji svou kamarádkou, ale to bylo ještě před tím, než si les vzal mou sestru, protože jakmile byla pryč, všichni mě opustili. Část mě to Elsie nedokázala klást za vinu. Víím, že ji donutili držet si ode mě odstup, nejdřív její rodiče a pak i obyvatelé vesnice, kteří se jednou do měsíce scházeli. Věřili, že na mě byla uvržena kletba ztratit každého, koho mám ráda, a já si nebyla jistá, jestli nemají pravdu.

Elsie byla bledá, až na tváře, které měla červené jako růže. Díky té barvě vypadaly její oči temněji, téměř bouřlivě. Vlasy jí vypadly z drdolu a rozprostíraly se jí kolem hlavy jako svatozář z chmýří.

„Co se děje, Elsie?“

Oči měla vytřeštěné, stejně jako moje sestra, když umírala. Něco ji vyděsilo. Možná jsem to byla já.

„Vyschla studna,“ řekla chraplavým hlasem. Olízla si rozpraskané rty.

„A co s tím mám dělat?“ zeptala jsem se, i když jsem z jejich slov hluboko v břiše pocítila hrůzu.

Na chvíli se zarazila a pak špitla: „Jsi na řadě, Geselo.“

Slyšela jsem její slova, ale ignorovala jsem je a sehnula se pro sekýru. Věděla jsem, co tím má na mysli, aniž by mi musela cokoli vysvětlovat. Byla řada na mě, abych nesla následky kletby, která byla uvržena na naši vesnici Elk.

Už od doby, kdy jsem byla dítě, je vesnice prokletá. Nikdo se neshodne na tom, jak nebo proč se to stalo. Někteří z toho viní kupce, co porušil slib čarodějnici. Někteří tvrdí, že

to byl námořník. Jiní zas říkají, že to bylo děvče, a pár lidí viní kouzelné bytosti a nepodařenou dohodu.

Ať už to zapříčinilo cokoliv, pokaždé je vybrán jeden člověk z vesnice Elk, aby danou kletbu ukončil – některé šlo vyřešit stejně prostě jako pár bolavých vředů, jiné byly devastující jako úroda zničená sarančaty. Výběr je prý náhodný, ale tomu nikdo nevěřil. Starosta vesnice využíval kletby k tomu, aby se zbavil těch, kteří podle něj nebyli dost dobří, protože nikdo nedokázal prolomit kletbu bez následků.

Jako moje sestra.

Rozmáchla jsem se sekyrou a rozsekla polínko takovou silou, že její ostří naštěplo pařez pod ním.

„K té studni nechodím,“ odpověděla jsem. „Mám svou vlastní.“

„Nedá se nic dělat, Geselo,“ řekla Elsie.

„Ale to není fér,“ odpověděla jsem a podívala se na ni.

Uhnula pohledem doprava. Zamrzla jsem a otočila se, abych zjistila, že se za mnou shromáždili obyvatelé Elku jako řada bledých duchů, kromě šerifa Rolanda, který stál v jejich čele. Na sobě měl pěknou uniformu, modrou jako nebe zjara, a vlasy měl zlaté jako slunce a kroutily se mu kolem hlavy jako planá réva.

Ženy z vesnice o něm říkaly, že je hezký. Líbil se jim jeho úsměv s dolíčky a taky to, že má zuby.

„Geselo,“ řekl, když se ke mně přibližoval. „Vyschla studna.“

„Já k té studni nechodím,“ zopakovala jsem.

Tvářil se pasivně, když mi odpověděl: „Nedá se nic dělat.“

Vyschlo mi v krku. Byla jsem si plně vědoma toho, jak se kolem mě Elsie s Rolandem rozestoupili. Elsie jsem měla za zády a Roland stál přede mnou. Nebylo úniku. I kdybych

chtěla utéct, jediné místo, kde bych se mohla skrýt, byl les za mnou, ale vběhnout pod jeho střechu z korun stromů by znamenalo přivítat smrt s otevřenou náručí.

Měla bych chtít zemřít, pomyslela jsem si. Ne že bych snad měla pro co žít, ale i tak jsem odmítala lesu dopřát potěšení z mých kostí.

Vzala jsem do rukou zástěru, abych si osušila zpocené dlaně, zatímco Roland ustoupil do strany a upřeně se mi díval do očí. Elsie mi přitiskla ruku na bedra. Ten dotek mi byl protivný a popošla jsem, abych mu unikla. Jakmile jsem prošla kolem Rolanda, spolu s Elsie pokračovali za mnou a vedli mě k lidem z vesnice, kteří stáli nehybně jako plot.

Všechny jsem je znala, jejich tajemství, ale nikdy jsem je nevyzradila, protože znali zas ta má.

Nikdo nepromluvil, ale když jsem se k nim blížila, poodstoupili – někteří dopředu, někteří do stran a další dozadu, aby mě uvěznili.

Roland s Elsie mi zůstávali na blízku. Měla jsem pocit, jako by mi srdce bušilo v celém těle. Myslela jsem na ostatní kletby, které už byly prolomeny. Každá byla úplně jiná. Jeden vesničan prošel Začarováným lesem a utrhl květinu ze zahrady čarodějnice. Ta na něj seslala kletbu, aby se proměnil v medvěda. Ze zoufalství se vrátil do vesnice, kde ho střelili šípem do oka. Další ráno napadlo hejno vlaštovek lovce, který ho zabil, a vyklovalo mu oči.

Pak tu byla jabloň, na které dřív rostla zlatá jablka, ale po čase žádané ovoce přestala plodit. Jednoho dne prošel vesnicí mladý hoch, který řekl, že jí myš ohlodala kořeny. Tvrdil, že když myš zabijeme, bude se ovoci dařit, a tak náš bývalý starosta myš zabil a jablka začala znova růst. Jedno jablko si

utrhl, kousl do něj a pohltil ho tak strašlivý hlad, že se ujedl k smrti. Nikdo další se už ovoce z jabloně nedotkl, ani starosty, který zemřel pod jejími větvemi.

Neexistují šťastné konce, tím jsem si byla jistá. Ať už mě po tomhle čeká cokoliv, zajisté to povede k mé smrti. Obyvatelé vesnice se vyvalili do jejího středu jako přízraky. Drželi mě uvnitř svého děsivého kruhu okolo studny, otvoru, který se otevíral k nebi, byl obložený studeným kamením a vedl hluboko pod zem. Přistoupila jsem k němu a shlédla dolů, dno studny bylo suché jako troud. Roland stál po mém boku, byl příliš blízko, příliš vřelý. „Koho obětuješ, až budou všichni, které nenávidíš, mrtví?“ zeptala jsem se a dívala se na něj.

„Není pravda, že bych tě nenáviděl,“ odpověděl Roland a sklopil oči, které se mu bezostyšně zaleskly, když je upřel na mé poprsí. „Právě naopak.“

Samým odporem se mi zvedl žaludek.

Znala jsem Rolanda celý svůj život, stejně tak jako jsem znala i všechny ostatní ve vesnici. Je synem bohatého kupce. Jeho peníze mu koupily status mezi obyvateli vesnice a postavily ho po boku starosty, čímž získal moc nad každou ženou, na kterou pohlédl, a rovněž mu zajistily, že nikdy nebude muset čelit kletbě.

Moje neštěstí Rolanda nikdy neodradilo. Často mi nabízel *pomoc*, kdybych ho jen ojela. „Jsi odporný.“

„No, no, Geselo, nedělej, že se ti má pozornost hnusí.“

„Hnusí se mi,“ odpověděla jsem. „Vždyť to říkám.“

Rolandovi ztuhla tvář, ale přitiskl se ke mně blíž. Stálo mě veškeré úsilí, abych ho neodstrčila. Hnusilo se mi, jak páchl, jako mokré seno a kůže.

„Mohl bych zařídit, aby tohle všechno zmizelo. Stačí říct jen jedno slůvko.“

„Jaké?“ zeptala jsem se skrz zaťaté zuby.

„Řekni, že si mě vezmeš za muže.“

Odstrčila jsem ho.

Ne že by to snad myslel vážně. Spoustě žen už dělal návrhy pod zástěrkou toho, že je před kletbou zachrání, jen aby je pak zostudil za to, že mu na chvíli uvěřily, že to s nimi přece jen myslel upřímně.

Jestli byla na tuhle půdu seslána nějaká kletba, tak nesla jméno Roland Richter.

„To je víc než jedno slovo, tupče,“ zasyčela jsem. „Ale jedno slůvko bych pro tebe měla – nikdy!“

Roland zaskřípal zuby a postrčil mě ke studni.

„Pak budeš čelit kletbě.“

Zavravorala jsem a zachytila se o její stěnu, dlaněmi jsem se opřela o slizké kameny a zírala do nekonečného temna pod sebou.

„Čarodějnice v lese říká, že je ve studni žába. Zabij ji a zase budeme mít vodu.“

„A neříkala ta čarodějnice i to, co pak bude se mnou?“

„Nabídl jsem ti možnost, jak se z toho vyvlíknout, ale odmítla jsi.“

„Nic takového jsi mi nenabídl,“ utrhla jsem se na něj.

„Nabídl jsi mi tak akorát jinou kletbu.“

„Takže podle tebe je sňatek se mnou srovnatelný s tím, co by ti provedl les?“

„Ano,“ zasyčela jsem. „Možná bych to zvážila, kdybys mi přišel aspoň trochu hezký, ale takhle bych se pozvracela ve chvíli, kdy bys do mě strčil svoje péro.“

Rolandovi došla trpělivost. Věděla jsem, že dokáže ublížit. Byla to pravda, která se mu míhala v očích.

Strčil do mě, a když jsem koleny narazila na zadní strany studny, přepadla jsem přes okraj a sletěla dovnitř. Cítila jsem na zádech studený vzduch a dopadla jsem s hlasitým prasknutím. Ležela jsem, potichu a v šoku, a mrkala na ostré světlo, které pronikalo dovnitř kulatým otvorem nade mnou. Připadalo mi hrozně daleko, i když byl můj pád krátký.

Elsie pohlédla dovnitř jako první, a když mě spatřila, zakryla si ústa a zmizela. Pak se objevil Roland, který si do studny odplivnul. „Elfí mrcho,“ zasyčel.

Cukla jsem sebou, když jsem zaslechla jeho slova, která byla stejně bolestivá jako můj pád.

A pak byli pryč.

Zasténala jsem a pokusila se posadit, ale bolela mě záda i každý nádech. Uslyšela jsem vysoký tón trylku a šklubla sebou, takže mi páteří projela vlna bolesti. Otočila jsem se a uviděla obrovskou baňatou ropuchu, jak na mě zírá, kulaté oči jí svítily jako lampy ve tmě.

Litovala jsem, že jsem ji nezabila svým pádem. Pak by to aspoň byla nehoda. „Za všechno můžeš ty,“ řekla jsem.

Ropucha mi odpověděla hlasitým skřekem, než uskočila.

Vykřikla jsem v domnění, že přistane na mně, ale zahlédla jsem, jak dopadla na kus kamene, který vyčníval z boční strany studny.

Pomalou jsem se posadila a zasténala jsem, když mi bolest v zádech sevřela plíce. Ropucha znovu zaskřehotala, nafukoval se jí podbradek. Zvažovala jsem, že ji zabiju, a dívala se k nohám, jestli tam nenajdu kámen, kterým bych ji mohla rozmáčknot, ale jen z toho pomýšlení mnou projela

vlna nevolnosti. Sice jsem zabíjela husy k jídlu, ale ropucha byla něco jiného. Tahle byla jiná. Byla obětí kletby stejně jako já.

V malém prostoru se hlasitě ozvalo další zaskřehotání a otřepala jsem se.

Když jsem se znovu podívala na ropuchu, seděla na zdi o něco výš na jiném kameni a čekala.

„Ty se mi snažíš utéct?“ zeptala jsem se.

Místo odpovědi se otočila, její blanité nohy mlaskly na kamenitém povrchu a vyskočila na další vyčnívající kámen. Jakmile se bezpečně usadila, otočila se na mě a věnovala mi další vysoký skřek. Škubla jsem sebou, když mě ten zvuk obklopil, a sevřely se mi svaly.

Najednou mě napadlo, jestli se mi ta ropucha naopak nesnaží pomoci dostat se ze studny ven.

Přiblížila jsem se a položila jsem nohu na jeden z kamenů, další dva nad hlavou jsem pevně stiskla. Rozbušilo se mi srdce, zatímco jsem hledala chyty pro ruce a stupy pro nohy a zoufale se držela slizkých kamenů. Z toho natahování mě bolelo v bocích a tajil se mi dech, ale podařilo se mi se vzepřít. Jakmile jsem se zvedla, ropucha pokračovala nahoru a našla další kámen. Opatrně jsem ji následovala, mrzly mi prsty a třáslly se mi nohy, zatímco mi po zádech projížděly záchvěvy bolesti.

Čím výš jsem vylezla, tím pevněji jsem se držela kamenů v hrůze, že znova spadnu.

Za tu dobu, co jsem byla ve studni, se zhoršilo počasí a do tváře mě štípal mrazivý déšť.

Ropucha se dostala na vrchol jako první, otočila se a zírala na mě svými velkýma žlutýma očima, než mi odskákala

z dohledu. Nebyla jsem daleko za ní. Ztuhlými prsty jsem se chytla okraje studny, podařilo se mi přes něj nahlédnout a zjistila jsem, že je střed vesnice opuštěný, nejspíš proto, že už přišla bouřka.

Ulevilo se mi, bála jsem se, že kdyby mě Roland přistihl, jak vylézám ze studny, znova by mě shodil dolů.

Břichem jsem se opřela o kamenný okraj, než jsem se sesunula na ledovou zem. Ležela jsem tam, nehybně a potichu, bolest mi sužovala tělo. Nepřítomně jsem přemýšlela nad tím, které části mého těla jsou nejspíš zlomené. Přinejmenším jsem byla těžce potlučená.

Ropucha trpělivě čekala opodál, a když jsem pohlédla na světle šedé mraky, napadlo mě, jestli mě někdo nesleduje z tepla svého domova. Udal by mě Rolandovi? Myslel si, že jsem mrtvá?

Mou pozornost upoutalo už povědomé zaskřehotání a nechala jsem hlavu padnout jeho směrem. Pozorovala jsem, jak ropucha doskákala na okraj studny.

„Ne!“

Vyškrábala jsem se na kolena a stěží se postavila, vrhla jsem k ní a stihla ji chytit za nohu, když se chystala seskočit zpátky do té temné díry, odkud jsme zrovna vylezly.

Mrštila jsem s ní, přeletěla mi přes hlavu a dopadla na záda na blátivé náměstí za mnou. Postavila se a znovu vyrazila ke studni, jako by necítila žádnou bolest.

„Snažím se tě zachránit, ty mizero,“ zavrčela jsem a znovu se po ní natáhla. Její tělo bylo kluzké, což mi neusnadňovalo ji udržet, když se mi kroutila v ruce. „Zavřu si tě do klece, když to bude třeba!“

Radši to než ji muset zabít.

Ropucha hlasitě vykřikla, když jsem šlápla na místo, kde byla zem namrzlá. Znovu jsem spadla na záda. Ale sotva jsem měla čas na to, abych si uvědomila bolest, jelikož byla ropucha volná a zběsile už skákala ke studni.

Popohnal mě prudký nával vzteku, vyškrabala jsem se na kolena a lezla za ní, ale byla o skok napřed. Pokusila jsem se vstát, ale země byla příliš kluzká a zřítíla jsem se na kolena.

Začala jsem zuby a mračila se, když jsem se sunula po zemi, narazila jsem dlaní na ostrý kámen. Bylo mi fuk, že to zabolelo. Omotala jsem kolem něj prsty. Byl těžší, než jsem si myslela, i větší, a když byla ropucha znovu u studny, natáhla jsem se po ní, strhla ji na zem a udeřila ji kamenem do hlavy.

Následovalo tíživé ticho, tisklo se mi do uší a naplnilo mi tělo podivným pocitem šoku, když jsem zírala na bezvládné tělo ropuchy, která ještě škubala nohama. Nesundala jsem z ní kámen, protože jsem nechtěla čelit tomu, co jsem právě provedla.

Pořád sebou nepřestávala škubat. Proč to nepřestává?

Ale znala jsem odpověď.

Je prokletá. Všichni jsme.

Vyzvracela jsem se a z toho kyselého zápachu se mi dál zvedal žaludek, i zatímco jsem si sundávala zástěru a balila do ní ropuchu i s kamenem. Postavila jsem se na nohy a klopytala domů. Husa, kterou jsem předtím zabila, byla dávno pryč, nejspíš ji strhli vlci.

Neměla jsem sílu na to se o to vůbec zajímat.

Popadla jsem svou sekyru, která byla pořád zaražená do pařezu, jak jsem ji nechala, a došla na okraj Začarovaného lesa, kde jsem sekla do tuhé země a odhrnovala hromady

hlíny stranou, dokud jsem nevyhloubila dostatečně velkou jámu na to, aby se do ní ropucha vešla.

Když jsem její tělo zakryla tuhou hlinou, zůstala jsem tam klečet a nechala jsem zmrzlý déšť, aby mě bodal do těla jako malé ostré jehly. Připomínalo mi to, že pořád ještě cítím.

Po chvíli jsem se postavila a navzdory zimě se vydala k sudu na dešťovou vodu u svého domu, prolomila jsem vrstvu ledu, která se vytvořila na hladině, a použila jsem nádobu, kterou jsem měla uvnitř něj, abych se polila vodou a umyla si obličej a ruce.

Sekyru jsem přinesla dovnitř a položila ji na stolek u postele, pak jsem se postarala o oheň. Svlékla jsem ze sebe promáčené šaty, natáhla si noční košili a vlezla do postele.

Hlava mi třesla a bolelo mě celé tělo, zatímco jsem se stočila do klubíčka a třásla se zimou, dokud jsem se neohřála pod přikrývkami.

Pomyslela jsem si, jestli umřu ve spánku.

Doufala jsem, že ano.

Věděla jsem totiž, že mě čeká něco mnohem horšího.

KAPITOLA DRUHÁ

Pět elfích princů

Probudila jsem se a třásla se zimou.

Ztěžka jsem otevřela unavené oči a všimla si, že okenice byly otevřené a na římse se nahromadil led. Navzdory kvílícímu větru zůstala záclona nehybně viset, ztuhlá mrazem.

Svrážtila jsem čelo, byla jsem zmatená. Určitě jsem včera okno zavřela na petlici.

Zježily se mi chloupky na zátylku a na pažích mi naskákala husí kůže, zatímco mě zachvátil obrovský strach a krev mi tuhla v žilách.

Nebyla jsem sama.

Sáhla jsem po noži, který jsem mívala pod polštářem, ale sotva jsem se prsty dotkla rukojeti, zmizel. „Kurva!“

„Teda, teda,“ ozval se hlas. „To jsou způsoby.“ Převalila jsem se na záda a chtěla se natáhnout po sekyře, která ležela na nočním stolku, kde jsem ji nechala, ale koutkem oka jsem zachytila postavu opírající se o zeď. Byl vysoký, štíhlý a nadpozemsky krásný.

Z dlouhých černých vlasů, které mu splývaly přes rameno a byly lesklé jako měsíční svit na temné hladině, mu čouhaly špičky ostrých uší. Měl na sobě černý vlněný kabát zdobený zlatem, přiléhavé kalhoty a těžké černé boty. Jednou nohou se opíral o zed’.

Byl to elf, a soudě dle nádhery jeho oděvu to byl šlechtic.

„Kurva,“ zopakovala jsem.

Tohle není dobré.

Stejně tak jako všichni kouzelní i on přišel ze Začarovaného lesa. Nepochybovala jsem o tom, že přišel pro odplatu za tu ropuchu, co jsem zabila.

Něčí ruka mi pevně stiskla bradu, zatímco mi něco ostrého sjelo po tváři. Začala mi téct krev. „Špinavý člověk,“ řekl jiný hlas. „Špinavá ústa.“

Snažila jsem se pohnout, ale nešlo to, podařilo se mi jen zaryt nehty do ruky mého útočníka a sjet s nimi dolů.

Cítila jsem, jak se mi za nehty hromadí jeho kůže, a po chvíli zasyčel, stiskl mou tvář pevněji a prudce mi zaklonil hlavu.

Teď už jsem mu viděla do tváře, která se podobala ostatním elfím šlechticům, ale byla surovější a místo tmavých vlasů je měl zářivě bílé. Prsty mi zaryl do čelisti s takovou silou, až jsem se bála, že mi ji možná urve.

„Pust’ ji, Septhisi,“ ozval se třetí hlas.

Ale jeho stisk nepovolil. Jestli něco, tak ještě přitlačil, sklonil se nade mnou a upřeně se mi díval do očí, duhovky měl rudě zbarvené a zneklidňující.

„Proč bych měl?“ zeptal se hlasem tak tichým, jako by tu otázku položil mně.

Zničehonic se objevila další ruka a Septhise odtrhla, spatřila jsem dalšího elfa. Tenhle vypadal stejně jako ten první –

byl tmavovlasý a krásný. Jen oči měl jiné, měly zvláštní mechovou barvu, nebyly ani zelené, ani hnědé.

„Měl jsi na něj dohlížet, Lore,“ řekl nový elfí šlechtic a domyslela jsem si, že mluvil k tomu prvnímu, který mi sebral nůž. Septhis ho probodával pohledem.

„Přišel jsi nám překazít zábavu, Silasi?“ zeptal se.

Z představy Septhisovy zábavy mi zhořklo v žaludku.

Ten světlovlasý se vzdálil a postavil se mezi Lora a Silase. Ti dva se k nám mezitím přidali, jeden měl jantarově žluté oči a druhý hlubokou jizvu na levé straně tváře.

Bylo jich celkem pět. Pět elfích šlechticů, čtyři z nich měli tmavé vlasy, ale všichni vypadali stejně, dokonce i ten s těmi světlými. Jediné, čím se lišili, byly jejich výrazy, od toho nejprísnějšiho po nejstřídmější. Stáli hned u postele, takže jsem byla uvězněná.

„Přidá se k nám ještě někdo?“ odsekla jsem hlasem stejně studeným, jako byl vzduch v místnosti.

„Dalšího bys už nezvládla, ty malá zákeřnice,“ řekl Lore. „Pozor na to, co si přeješ.“

„Nic si nepřeju,“ odpověděla jsem důrazně. Věděla jsem, jaké následky mohou mít lehkomyšlná přání, viděla jsem to na vlastní oči.

Kéž bys byla mrtvá! vykřikla jsem na svou sestru a pak skutečně byla.

„Je drobounká,“ řekl Silas.

„Zákeřná,“ dodal Septhis.

„Zabila nám bratra,“ ozval se najednou rázně ten s jizvou na tváři.

„Bratra?“ zeptala jsem se a cítila, jak se mi z tváře vytrácí barva.

„Podívej, Talone! Tvář má bledou jako sníh!“ dodal Septhis. Působil nejrozčileněji a nejděsivěji. „Víš, o čem mluvíme, človíčku,“ řekl ten s jantarovými očima a hlas měl jemný a klidný.

„Žádného elfa jsem nezabila,“ odpověděla jsem.

„Ale zabila jsi ropuchu,“ odvětil Lore.

„Kamenem jsi ji praštila do hlavy,“ dodal Septhis.

„Pohřbila jsi ji na okraji Začarovaného lesa,“ pokračoval dále Talon.

Spolkla jsem sucho, které se mi nahromadilo v krku.

„Neměla jsem na vybranou,“ odpověděla jsem, má slova byla sotva hlasitější než špitnutí. Věděla jsem, že jsou marná. Nikoho v Elku ani na celém světě nezajímalo, proč jsem udělala to, co jsem udělala, ale jen to, že za své činy ponesu následky.

„Byla to kletba.“

„Vždycky to je nějaká kletba a vždycky je na vybranou,“ řekl Silas. „Mohla ses rozhodnout prolomit kletbu našeho bratra místo té tvého města,“ dodal Lore. „Udělal by z tebe svou královnu na důkaz vděku, že jsi ho vysvobodila. Ale místo toho jsi mu rozmlátila hlavu kamenem, a tak tě musíme potrestat,“ v rudých očích mu probleskl lačný pohled.

„Jak jsem měla vědět, že to nebyla jen obyčejná ropucha?“ trvala jsem.

„To je pošetilost té vaší lidské krve, považujete všechno za takové, jaké se to jeví být, a nikoliv za takové, jaké to je,“ odpověděl Silas.

„A považovat vše za takové, jaké to je, a nikoliv za takové, jaké se to jeví být, je zas pošetilost elfů?“

„Hloupoučký človíčku,“ řekl Lore. „Jsme dokonalí.“

„Tak jak potom skončil váš bratr jako ropucha ve studni?“

„Už není ropuchou ve studni,“ odpověděl Talon. „Leží mrtvý v jámě.“

Všichni elfové mluvili s chladnou zdvořilostí, kromě toho s jantarovými očima, ten od svého příchodu promluvil jen jednou. Nebyli tu, protože měli rádi svého bratra. Šlo tu o čest. Byla to spravedlnost, kterou si les žádal.

Nastala chvilka ticha, zatímco si pět elfích šlechticů vyměnilo pohledy.

„Strávíš šest let jako vězeňkyně našeho sedmého bratra,“ řekl Silas.

„Napočítala jsem vás jen pět,“ odpověděla jsem.

„Ten sedmý je zvíře,“ ujal se slova Septhis, ale nedovedla jsem si představit nic děsivějšího než jeho, jakožto toho, kdo mě s ledovým klidem pořezal a ochutnal mou krev.

„Nemůže být o nic horší než vy všichni,“ odsekla jsem, ale zatímco jsem mluvila, do žil mi pomalu pronikala hrůza. Nějak jsem vytušila, že bude horší.

„Inu, uvidíš sama,“ pokračoval Silas.

Následovalo ticho, zatímco jsem se upřeně dívala na pětici elfů, nebyla jsem si jistá, co bude následovat. Napochodují se mnou přes les až na práh království jejich sedmého bratra?

„Kde je váš sedmý bratr?“ zeptala jsem se a přemýšlela, jak rychle bych se dokázala natáhnout po sekyře, která pořád ležela na stolku u postele. Cítila jsem, jak mi z její blízkosti hoří kůže, jak moc jsem si ji přála držet v rukou. „Proč tu není?“

„Prince trnu už skoro deset let nikdo neviděl,“ odpověděl Lore.

„Jak si můžete být jistí, že je zvíře?“

„My všichni jsme,“ řekl Septhis a zakřenil se.

Natáhla jsem se po sekyře.

Z toho pohybu mi bokem projela vlna bolesti. Sevřela mi plíce a zatajil se mi dech, až se mi zatočila hlava.

Přes to jsem se prudce postavila a balancovala na hrbolaté posteli, zvedla jsem sekyru nad hlavu a natočila se na elfa, který ke mně byl nejbliž, když vtom mě přímo do hrudníku udeřil proud kouzel.

Spadla jsem, ale místo toho, abych koleno dopadla na tvrdou podlahu ve svém pokoji, jsem přistála na hebkém koberci. Navzdory měkkému přistání se hlasitě ozvala každá poraněná část mého těla a z hloubi hrdla se mi vydral ven bolestný výkřik.

Bylo příliš pozdě na to, abych ho potlačila, ale stejně jsem rychle zavřela pusy a bolestí skřípala zuby, ale s tím náhlým pocitem hrůzy, kdy mi ztuhlo celé tělo, zatímco mi po kůži stékal chladný smyslný hlas, se to nedalo srovnávat.

„Ale copak to tu máme?“

Pomalů jsem zvedla pohled přes lesklé černé boty a hezké svalnaté nohy v přiléhavých kalhotách. Byly tak těsné, že šlo vidět úplně všechno. Vytřeštila jsem oči, když jsem spatřila obrys jeho penisu, který by jinak běžně skryla dlouhá tunika, ale byl až do pasu nahý, mohutná ramena a ostré obrysy břišních svalů vystavoval všem na odiv, zakrýval je jenom kroužek a bílý zub, které visely z konců dvou stříbrných řetězů.

Pořádně jsem si ho prohlédla – celého –, než jsem mu prohlédla do tváře. Dívaly se na mě černé oči, a i když to zní směšně, byly tak temné, že mi připadaly skoro stejně hluboké jako ta studna. Najednou mě zachvátil strach, jako bych

instinktivně věděla, že kdybych se snad přiblížila příliš, mohla bych do nich spadnout.

Byl to sedmý bratr – zvíře.

Vypadal stejně jako jeho sourozenci, ti tmavovlasí, ale něco na něm bylo jiné, působil víc drsně a temně. Měl vysoké čelo i lícní kosti a jeho rty byly plné a bez barvy.

Byl krásný a chladný, jako zima v Elku.

Ovinul prsty kolem rukojeti mé sekyry a já se postavila na nohy.

„Zpátky!“

Koutky rtů se mu stočily do podlého úsměvu.

„Ale, ty zákeřnice,“ řekl. „Přišla jsi mě zabít?“

„Když mi dáš důvod,“ odpověděla jsem a upevnila svůj stisk.

„Dám ti klidně rovnou tři.“

„Nepotřebuju tři,“ odvětila jsem odhodlaně. „Jeden mi bude stačit.“

Tiše se uchechtl, oči se mu pořád podle leskly.

„Tak tedy jen jeden,“ pokračoval klidným hlasem a z tváře se mu mezitím pomalu vytrácel úsměv. „Zabij mě... dřív, než zabiju já tebe.“

Dopad jeho slov byl drsnější než dopad mého těla na dno studny a dřív, než jsem zvedla sekyru, stál za mnou a rukou mi svíral hrdlo. Cítila jsem, jak se mi jeho dlouhé nehty zarývají do kůže. Zaklonil mě tak hluboko, až jsem si myslela, že mi zlomí vaz.

Do dlaně mě bodlo několik ostrých trnů a při té bolesti jsem sykla a sekyru upustila. Na rukojeti jí vyrazily trny. Volnými rukama jsem se natáhla po jeho prstech kolem mého krku, ale i když jsem mu ryla nehty do kůže, nehnul sebou.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Hory z křišťálu.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.